

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1986-1987

22 MEI 1987

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer V. Van Eetvelt c.s. —

houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De jacht is een onderwerp dat reeds geruime tijd in de belangstelling staat. De omstandigheden waarin kan worden gejaagd, zijn duidelijk heel anders dan vroeger. Een aanpassing van de reglementering is dan ook nuttig en nodig.

Dit betekent echter hoegenaamd niet dat de beproefde teksten zonder meer dienen opzij te worden gezet. De jachtwet van 28 februari 1882 is een degelijke tekst, die opgesteld werd na lang parlementair werk en gebaseerd is op een stevige feitelijke en wettelijke ervaring. Daarenboven heeft de rechtspraak sinds honderd jaren de nodige aanvullingen en interpretaties aangebracht.

Het is daarom aangewezen de basis, met name de jachtwet van 28 februari 1882, te behouden en aan te passen waar nodig. Aldus kan efficiënt voor een aanpassing aan de noden van deze tijd worden gezorgd zonder de rechtszekerheid in het gedrang te brengen.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Conform artikel 19, § 1, tweede lid van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen vermeldt dit artikel dat het voorstel van decreet een aangelegenheid regelt zoals bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

De jachtwet is een algemene wetgeving met ruime reglementerende bevoegdheden voor de Executieve.

Een tijdige publikatie van de openingsbesluiten is dan ook noodzakelijk. Een termijn van dertig dagen is aangewezen.

Artikel 3

In de praktijk rijzen dikwijls problemen om te weten wie gerechtigd is te jagen op welke percelen. Een juiste afbakening van jachtrevieren is in eenieders belang en vermijdt nutteloze betwistingen.

Voorgesteld wordt dat iedere jager een plan van zijn revier zou maken en dit ter inzage zou neerleggen in het gemeentehuis en bij de Arrondissementscommissaris. Aldus is, zonder kosten, een duidelijk overzicht met betrekking tot de jachtrechten mogelijk.

Artikel 4

De voorgestelde tekst bevat een verduidelijking. Het laten rondlopen van honden op gronden waarvan het jachtrecht aan een ander toebehoort, is alleen maar strafbaar wanneer dit wetens en willens en zonder enige noodzaak gebeurt. Honden die bijvoorbeeld vee begeleiden, vallen dus zeker niet onder deze strafbepaling.

Artikel 5

De voorgestelde tekst bevat aanpassingen aan artikel 6 van de jachtwet teneinde rekening te houden met de interpretatie die thans algemeen aanvaard wordt ; het verdedigingsrecht van artikel 6 geldt voor alle grondgebruikers en ten opzichte van dieren die schade toebrengen.

De tekst is aldus duidelijk en vermijdt een verkeerd gebruik van het verdedigingsrecht. Anderzijds is de grondgebruiker die in een situatie verkeert zoals bepaald in artikel 6, beter beschermd door een duidelijke tekst. Het moet met name gaan om dieren die schade toebrengen, wat gemakkelijker bewijsbaar is dan de huidige tekst („die schade zouden toebrengen”).

Artikel 6

Een aanvulling van de tekst is nodig teneinde het verdedigingsrecht nuttig te laten functioneren zonder dat onverantwoord gebruik van artikel 6 mogelijk wordt. Aldus is het een onmisbare vereiste dat de grondgebruiker verzekerd zou zijn. Indien geen verzekering wordt afgesloten, betekent dit dat geen vuurwapens mogen worden gebruikt, enkel andere verdrijvingsmiddelen.

Het verdedigingsrecht mag enkel overdag worden uitgeoef-

fend, wat eveneens van aard is om misbruiken te voorkomen.

Ten slotte wordt limitatief opgesomd wie dit verdedigingsrecht mag uitoefenen.

Artikel 7

De bestrijding van de houtduiven, zoals geregeld bij artikel 6ter van de jachtwet, veronderstelt eveneens dat de grondgebruiker verzekerd is tegen ongevallen bij het gebruik van vuurwapens. Ook hier is dit een normale vereiste.

Artikelen 8 en 9

Het betreft een duidelijker formulering van het recht om konijnen te bestrijden. Elke grondgebruiker mag dit doen evenals een aantal limitatief opgesomde personen.

Artikel 10

Voor het gebruik van vuurwapens wordt ook hier, benevens de vereiste machtiging, geëist dat de grondgebruiker degelijk verzekerd zou zijn.

Artikel 11

De tekst van het laatste lid van artikel 7 van de jachtwet wordt duidelijker gesteld. De rechten van de grondgebruiker primeren niet alleen op elke overeenkomst maar ook op elk beding dat een beperking zou opleggen.

Artikel 12

Wetenschappelijk onderzoek inzake wild dient te worden gestimuleerd. Hierbij is het gebruik van aangepaste vangtuis onmisbaar.

Artikel 13

Een duidelijke bepaling inzake het uitzetten van wild is nuttig teneinde te garanderen dat dit op een verantwoorde wijze gebeurt, met name om de natuurlijke populatie op peil te houden. Misbruiken die eerder op pretschieten gelijken, zijn dus onmogelijk.

Artikel 14

De jacht op openbare domeinen kan alleen gebeuren na een openbare aanbesteding. De tekst wordt aangepast met duidelijke vermelding van de overheden.

Een recht van hoger bod wordt toegekend aan de zittende jachtpachter. Het is met name aangewezen een continuïteit te hebben in de jachtrechten wat een weidelijk jachtbeheer ten goede komt.

Artikel 15

Dit artikel herneemt de tekst van het voorstel van decreet van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche c.s. houdende regeling van de schadeloosstelling voor wildschade in natuurgebieden (Stuk 113 (1985-1986) — Nr. 1, voorheen Stuk 238 (1983-1984) — Nr. 1).

De motivering van voornoemd voorstel van decreet blijft volledig actueel. Ter verduidelijking wordt de toelichting her-nomen.

„Dit voorstel van decreet wenst het probleem te regelen van de wildschade in de zones rondom natuurgebieden.

De overheid schenkt namelijk meer en meer aandacht aan het natuurbehoud en steeds talrijker zijn de natuurgebieden waar geen jacht toegelaten is.

De landbouwers die in de buurt van dergelijke beschermde zones hun bedrijf uitbaten, ondervinden echter gemakkelijk hinder van deze rustgebieden. Er ontstaat immers vrij vlug een grote concentratie van allerlei diersoorten. Sommige van deze dieren, zoals bijvoorbeeld konijnen, eenden, bosduiven, meerkoeten, kunnen grote schade aanrichten aan velden en gewassen.

In de huidige wetgeving kan de boer geen vergoeding krij-gen voor zulke wildschade. De eigenaar kan immers niet verweten worden dat hij de wildschade niet kort houdt, aan-gezien er niet mag worden gejaagd.

Het is echter niet meer billijk dat de persoon of overheid die natuurgebieden beheert in het belang van het natuurbe-houd, op dezelfde voet zou worden geplaatst als de jachthou-der.

Daarom wordt voorgesteld dat de beheerder van een na-tuurgebied steeds vergoeding zou verschuldigd zijn zoals een jager, dit wil zeggen voor abnormale schade te wijten aan een groot aantal dieren.

De beheerder moet dus alle wildschade vergoeden, behal-ve zo het gaat om normale schade die in de streek onvermij-delijk is.

De opsomming van de bedoelde gebieden is ruim en slaat op iedere zone waar een volledig jachtverbod geldt .”

V. VAN EETVELT

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

In artikel 1, tweede lid van de jachtwet van 28 februari 1882 worden de woorden „acht dagen” vervangen door de woorden „dertig dagen”.

Artikel 3

Aan artikel 4 van voornoemde wet wordt een derde lid toegevoegd dat luidt als volgt :

„Op straffe van geldboete van vijftig frank is de jachthouder verplicht een door hem opgemaakt plan van zijn jachtrevier neer te leggen bij de Arrondissementscommissaris en in het gemeentehuis van iedere gemeente waarin het jachtrevier gelegen is. Dit plan wordt aldaar ter inzage gehouden van iedere belanghebbende.”

Artikel 4

In artikel 5, eerste lid van voornoemde wet worden de woorden „of rondlopen” vervangen door de woorden „of zonder noodzaak rondlopen”.

Artikel 5

In artikel 6, eerste lid van voornoemde wet worden de woorden „eigenaar of pachter” vervangen door het woord „grondgebruiker” en worden de woorden „wilde dieren die schade zouden toebrengen aan hun eigendommen” vervangen door de woorden „dieren die schade toebrengen aan zijn eigendom”.

Artikel 6

In fine van artikel 6, eerste lid van voornoemde wet worden de volgende zinnen toegevoegd :

„Hiertoe mogen vuurwapens zonder jachtverlof worden gebruikt op voorwaarde dat de gebruiker een verzekering tegen burgerlijke aansprakelijkheid met voldoende waarborg heeft afgesloten. Dit recht om wildschade te bestrijden mag overdag worden uitgeoefend en strekt zich uit tot de inwonende familieleden en de beëdigde wachters van de grondgebruiker alsmede zijn aangestelden die beantwoorden aan de door de Vlaamse Executieve vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 7

In fine van artikel 6ter van voornoemde wet wordt de volgende zin toegevoegd :

„Tevens dient de grondgebruiker een verzekering tegen burgerlijke aansprakelijkheid met voldoende waarborg af te sluiten.”

Artikel 8

In artikel 7 van voornoemde wet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt :

„De grondgebruiker, zijn inwonende familieleden en beëdigde wachters alsmede zijn aangestelden die beantwoorden aan de door de Vlaamse Executieve vastgestelde voorwaarden, mogen te allen tijde wilde konijnen vangen en doden op de grond die hij in gebruik heeft .”

Artikel 9

In artikel 7 van voornoemde wet worden het tweede en het derde lid weggelaten.

Artikel 10

In fine van artikel 7, vijfde lid van voornoemde wet wordt de volgende zin toegevoegd :

„Hiertoe dient de grondgebruiker tevens een verzekering tegen burgerlijke aansprakelijkheid met voldoende waarborg af te sluiten.”

Artikel 11

In artikel 7, zevende lid van voornoemde wet worden de woorden „Elke overeenkomst die” vervangen door de woorden „Elk beding dat”.

Artikel 12

Aan artikel 9 van voornoemde wet wordt een nieuw punt 5° toegevoegd dat luidt als volgt :

„5° Op met wetenschappelijke doeleinden gebruikte vangtuigen binnen de perken en onder de voorwaarden die door de Vlaamse Executieve worden vastgesteld.”

Artikel 13

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 12bis ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 12bis

Het is verboden wild dat van zijn vrijheid is beroofd, vrij te laten vanaf één maand vóór de opening van de jacht op deze wildsoorten tot de sluiting ervan. Buiten deze periodes is het vrijlaten van wild slechts toegelaten onder de door de Vlaamse Executieve vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 14

In artikel 13 van voornoemde wet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt :

„Het jagen op de domeinen van de Staat, de provincies, de gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, is alleen geoorloofd ingevolge een openbare aanbesteding. De zittende jager kan echter binnen tien dagen na de aanbesteding een recht van hoger bod uitoefenen. Het hoger bod bedraagt de bij aanbesteding bekomen prijs verhoogd met één tiende.”

Artikel 15

In voornoemde wet wordt een nieuw artikel 30ter ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 30ter

Indien schade veroorzaakt wordt door wild dat afkomstig is van bosreservaten, natuurparken, natuurreervaten of enig ander gebied waar de jacht volledig verboden is, is de behorende overheid, instelling of persoon steeds gehouden tot schadeloosstelling voor de schade op dezelfde wijze als een jager dit zou zijn.”

V. VAN EETVELT

M. TYBERGHIEN-VANDENBUSSCHE

A. VANHAVERBEKE
